

ANNIE DARLING  
MISTELIN ALLA  
BLOOMSBURYN  
KIRJAKAUPASSA



tammi



ANNIE DARLING:

Pieni kirjakauppa Bloomsburyssa  
(2016, suom. 2022)

Ylpeyttä ja ennakkoluuloa Bloomsburyn kirjakaupassa  
(2017, suom. 2022)

Hullua rakkautta Bloomsburyn kirjakaupassa  
(2018, suom. 2023)

Mistelin alla Bloomsburyn kirjakaupassa  
(2018, suom. 2023)

Annie Darling

MISTELIN ALLA  
BLOOMSBURYN  
KIRJAKAUPASSA

SUOMENTANUT OONA NYSTRÖM



tammi

80 VUOTTA

HELSINKI



Lainaus Jane Austenin *Ylpeydestä ja ennakkoluulosta*  
on Kersti Juvan suomennoksesta (Teos 2013).  
Sivun 60 kartonkikortin tekstin on suomentanut Annie Darlingin  
teoksessa *Pieni kirjakauppa Bloomsburyssa* Saara Pääkkönen (Tammi 2022).  
Lainaus Charles Dickensin *Saiturin joulusta*  
on Tero Valkosen suomennoksesta (Basam Books 2012).  
Lainaus William Shakespearen *Hamletista* on  
Eeva-Liisa Mannerin suomennoksesta (Tammi 1981).

Englanninkielinen alkuteos *A Winter Kiss on Rochester Mews*  
ilmestyi Isossa-Britanniassa 2018.  
Copyright © Annie Darling  
Published by arrangement with A.M. Heath & Co,  
London and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.  
Suomenkielinen laitos © Oona Nyström ja Tammi 2023  
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.  
Painettu EU:ssa  
ISBN 978-952-04-3165-5

*Omistettu Mr Mackenzielle,  
maailman suurenmoisimmalle  
kissaeläimistön edustajalle*

# 1

## *30 päivää joulun*

”Kiitos käynnistä! Tervetuloa uudelleen!” Matilda Smith saatteli säteilevästi hymyillen päivän viimeisen asiakkaan ulos Onnellisten kirjojen kaupan teehuoneelta ja lukitsi kiireesti oven. Puhelin oli surissut hänen essuntaskussaan viimeiset viisi minuuttia kuin vimmastunut ampiainen. Viestejä saapui jatkuvalla syötöllä.

Mattie veti värisevän ja välkkyvän puhelimen esiin lukeakseen viestit, jotka olivat kaikki samalta lähettäjältä.

HÄTÄKOKOUS!!!!

Raivokkaasti huutavat tikkukirjaimet eivät Mattieta liikkuttaneet. Hän oli ollut jaloillaan aamuseitsemästä, ja kyseiset jalat olivat sanomaisillaan sopimuksensa irti, joten niin kutsuttu hätäkokous saisi luvan pärjätä ilman häntä.

”Luulin jo, ettei herra Beesi Anorakki lähde koskaan”, Mattie puuskahti juuri poistuneen kanta-asiakkaansa perään. ”Hänelle pitäisi kertoa, ettei yksi ihminen voi omia neljän hengen pöytää itselleen kuin korkeintaan tunnin ajaksi.”

”Tällä kertaa hän sentään jakoi pöydän muiden asiakkaiden kanssa”, Cuthbert huomautti pyyhkiessään hitaasti ja hellävaroen kahvikonetta, joka oli ristitty Jezebeliksi.

Mattien edellinen barista, Paloma, oli lähtenyt matkustelemaan, ja Mattie oli tuskailnut, ettei ikimailmassa löytäisi ketään toista, joka pärjäisi temperamenttisen Jezebelin kanssa, kunnes hän oli tavannut seitsemänkymmentäkaksivuotiaan Cuthbert Lewisin.

Mattien puhelin värisi jälleen. Taas uusi viesti ihmiseltä, jonka olisi toisesti pitänyt lopettaa tikkukirjaimien väärinkäyttäminen ja mentävä huutamisen sijaan asiaan.

TÄMÄ EI OLE HARJOITUS VAAN OIKEA HÄTÄTILANNE!!!!

”Ei varmana ole oikea hätätilanne”, Mattie puuskahti ääneen.

”No, mistäs nyt tuulee?” Cuthbert kysyi.

”Naapurissa vain vauhottavat, niin kuin aina.”

Cuthbert kallisti päätään tiskin vasemmalla puolella avautuvien lasisten pariovien suuntaan. ”Ovat kyllä kieltämättä varsin taipuvaisia vauhottamiseen, se täytyy myöntää. Me taas otamme asiat rauhallisemmin.”

Beesianorakkisen miehen lähdettyä Mattie pääsi viimein pesemään lattiaa. Hän laski mopin sankoon, jonka oli aiemmin täyttänyt kuumalla saippuavedellä. ”Tämä on vauhotusvapaata vyöhykettä. Toisin kuin *eräillä*.”

Mattiella ja Cuthbertilla oli oma pieni läänityksensä pariovien takana häämöttävän Onnellisten kirjojen kaupan valtakunnassa. Teehuoneella oli omat perinteensä, toimintatapansa ja sääntönsä, mutta se eli varsin sopuisaa rinnakkaiseloä kirjakaupan kyljessä. Teehuoneen henkilökunta piti huolen siitä, että asiakkaat eivät tuoneet pariovien tälle puolen maksamattomia kirjoja, joihin saattaisivat sotkea ruokaa tai läikyttää juomaa. He varmistivat joka päivä, että Lumppu, Onnellisten kirjojen kaupan myymäläpäällikkö Verityn pullea ahmattikissa, oli turvallisesti lukkojen

takana kaupan yläkerrassa sijaitsevassa asunnossa. Lumppu oli useampaankin otteeseen onnistunut pakenemaan van-  
kilastaan ja suunnannut suorinta tietä teehuoneelle jonkun  
leivosta nauttivan asiakkaan syliin.

HÄTÄKOKOUS KESKIYÖN KELLOSSA NYT HETI!!!!!! MIKSET  
REAGOI VIESTEIHINI? MAINITSINKO JO, ETTÄ TÄMÄ ON HÄTÄ-  
TAPAUUS?

”En ymmärrä, miksei hän voi vain tallustella muutamaa  
metriä kertomaan kasvotusten, mistä on kyse”, Mattie  
mumisi keskeytettyään moppaamisen uuden kiihtyneen  
viestin lukemisen ajaksi.

”Hänen tilassaan oleva nainen ei voi noin vain tallustella  
edestakaisin”, Cuthbert huomautti pyyhkäistessään Jezebeliä  
hellästi vielä viimeisen kerran.

Cuthbert oli oikeassa. Cuthbert oli yleensäkin aina  
oikeassa.

Mattie liu’utti mopin hankalaan nurkkaan. ”Niin, mut-  
ta... mutta... hän mitä ilmeisimmin kykenee kuitenkin tal-  
lustelemaan Keskiyön kelloon saakka pitämään niin kutsut-  
tua hätäkokousta”, hän huomautti. ”Kerronko, ettet pääs-  
syt tulemaan?”

”Jos olisit niin ystävällinen. Cynthia on jo varmasti lait-  
tanut päivällisen tulemaan”, sanoi Cuthbert viitaten vai-  
moonsa, elämänsä rakkauteen. ”Käyhän sinä kauneusunil-  
lesi, kultaseni”, hän sanoi rakastajattarelleen Jezebelille ja  
peitteli tämän huolellisesti. ”Huomenna on taas kiireinen  
päivä, joten lepo tekee terää.”

Mattien olisi melkein tehnyt mieli kysyä, haluaisivatko  
Cuthbert ja Jezebel olla hetken kahden. Hän pudisti pää-  
tään ja taputti sympaattista baristaa olkapäälle sullou-  
tuessaan tämän ohitse ahtaan tiskin taakse tyhjentämään



sangon ja viemään siivousvälineet paikoilleen. ”Huomiseen, Cuthbert.”

”Kuin myös”, Cuthbert nyökytteli, kiskoi takin ylleen ja painoi tyylikkään huopahatun päähänsä. Hän asui viiden minuutin kävelymatkan päässä edullisessa vuokra-asunnossa kauniissa 1920-luvun art deco -talossa.

Mattien puhelin värisi jälleen.

MIKSET VASTAA, MATTIE?! VASTAA NYT!

Mattie tuumasi, että saattaisi olla hyvä ajatus vastata edes jotakin näihin mukamas kiireellisiin viesteihin.

En ole ehtinyt. Teen valmisteluja huomista varten ja tulen Keskiyön kelloon sitten, kun ne on hoidettu. Toivottavasti minua odottaa siellä iso valkkarilasi sekä kulho juustoranskiksia.

Mattien ei tarvinnut astua kuin puolikas askel päästäkseen pikkuruiseen keittiöön, joka oli erotettu asiakastilasta teekannukuvioisella verholla. Keittiö oli niin pieni, että jos ojensi kädet sivuille, ylsi koskettamaan kumpaakin seinää.

Nyt Mattie ei kuitenkaan ojentanut käsiään vaan pesi ne ja ryhtyi sitten valmistamaan lehtitaikinaa, josta taiottaisiin seuraavaksi päiväksi croissantteja, suklaataskuja, rusinakerkeitä ja monia muita voita tihkuvia, suussa sulavia herkkuja. Taikinan piti levätä kylmässä yön yli, minkä vuoksi Mattie ei ollut vielä pubissa chenin blancia kiskomassa.

Ennen kuin Mattie riisui essunsa ja otti käsilaukkunsa ainoasta keittiönkaapista, jossa sille oli tilaa, hän veti esiin taskupeilin varmistakseen sen, minkä jo tiesikin: hänen kasvonsa – jotka olivat vaalean kinuskikastikkeen väriset ja nenän päältä hennon pisamaiset – kaipasivat reilulla kädellä puuteria peittämään kuumun uunin ääressä huh-

kitun päivän merkit. Hän sipaisi huulilleen rusehtavan vaaleanpunaista huulipunaa, lisäsi ripsiväriä vanhan päälle ja tarkisti pikaisesti, että aamulla piirretyt silmänrajaukset olivat yhä paikoillaan. Sen jälkeen tarvitsi enää varmistaa, ettei mustissa housuissa tai puserossa ollut jauhoja tai rasvatahroja, ja Mattie oli valmis lähtöön.

Valmistautumista helpotti se, että Mattiella oli selkeä tyyli, jossa hän pitäytyi sääntillisesti. Hän oli nähnyt *Rakastunut Pariisissa* -elokuvan vaikutuksille alttiissa iässä, ja vaikka hän oli nyt jo kypsä kaksikymmentäkahdeksanvuotias, hän haaveili edelleen siitä että olisi Audrey Hepburn, kirjakaupan myyjä, joka lensi Fred Astairen kanssa Pariisiin ja teki siellä mallin töitä muotilehdelle aina silloin, kun ei tanssinut jazzin tahtiin hämyisissä kapakoissa.

Sen lisäksi, että Mattie työskenteli tätä nykyä kirjakaupan *naapurissa*, hän oli myös käynyt Pariisissa. Hän oli itse asiassa asunut siellä kokonaiset kolme vuotta ja tanssinut useampaankin otteeseen jazzin tahtiin hämyisissä kapakoissa. Se oli kuitenkin ollutta ja mennyttä, ja Pariisi oli hänen silmissään kuollut ja kuopattu, mutta hänen tyyliinsä muistutti silti Audrey Hepburnin tyyliä *Rakastunut Pariisissa* -elokuvassa: pitkät, tummanruskeat hiukset poninhännällä sekä viivasuorasti leikattu paksu otsatukka, joka loi täydellisen kontrastin hänen kaareville kulmakarvoilleen. Niiden alla säihkyvät silmät olivat tismalleen samaa sävyä kuin Mattien isoäidin aikoinaan omistama minkkiturkki.

Kuten Audrey, Mattie pukeutui aina mustaan. Hän oli pukeutunut mustaan ennen Pariisia ja varsinkin Pariisin jälkeen. Kesällä hänellä oli musta puuvillainen kauluspaita, jonka hihat oli kääritty kyynärpäihin, mustat tyköistuvat vajaamittaiset sikarihousut sekä samat Birkenstockin sandaalit, joita hän oli käyttänyt jo monta kesää. Talvella, kuten nyt, kauluspaita vaihtui neulepuseroon, vajaamit-

taiset housut kokopitkiin ja sandaalit mustiin Conversen tennareihin.

Mattiella oli useampia kappaleita mustia kauluspaitoja, neulepuseroita ja housuja sekä vajaa- että täysimittaisilla lahkeilla. Hän ei siis suinkaan käyttänyt samoja vaatteita joka päivä niin pitkään, että ne olisivat ryömineet itseksensä pyykkikoriin, mutta samanlaisten vaatteiden pitäminen päivittäin oli näppärää ja käytännöllistä. Ei tarvinnut tuijotella tuskailien vaatekomeroa täynnä erivärisiä ja -tyylisiä vaatteita. Mikä oli vain hyvä, sillä Mattien elämä kulki sitä rataa, että hän astui illalla teehuoneelta Rochester Mewsin mukulakiville ja lukitsi oven perässään ja avasi samaisen oven puoli kahdeksalta seuraavana aamuna. Sellainen oli ihmisen osa, jos oli saatava leivotuksi niin maan penteleesti aamiaisleivoksia ennen teehuoneen avautumista yhdeksältä aamulla.

Mattien puhelin värisi sinnikkäästi.

Se olisi kuitenkin huomisen murhe. Mattie ei ajattelisi vielä huomista, varsinkaan sitä, että joutuisi heräämään kuu-delta, kun oli yhä pimeää. Nyt hän ajattelisi vain isoa valko-viinilasillista, joka toivon mukaan odotti häntä pubissa.

Mattie ei joutunut pettymään. Kun hän sai heijattua auki Onnellisten kirjojen kaupan lähellä sijaitsevan pubin raskaan oven ja astui vastapäisestä Kultainen kolja -nimisestä ravintolasta leijailevasta uppopaistetun kalan ja ranskalaisen kärystä oluthuuruihin, häntä tervehdittiin pubin perältä innokkailla huiskutuksilla.

”Mattie! Olemme täällä!” huusi Posy, Onnellisten kirjojen kaupan omistaja ja runsaslukuisten, tarpeettoman dramaattisten viestien lähettäjä, aivan kuin Mattie ei olisi löytänyt heitä heidän vakionurkkapöydästään. ”Viinisi on vielä viileää.”

Mattie lysähti kiitollisena tyhjälle jakkaralle ja otti chenin blanc -lasin käteensä. ”Kiitos”, hän puuskahti. ”Ja kippis.”

Työtovereiden kilistellessä laseja Mattie etsi heidän kasvoiltaan hätäännyksen merkkejä. Posy, joka oli varsin pitkällä raskaana ja joi seljankukkamehun ja vissyn sekoitusta vatsakumpunsa päällä lepäävästä lasista, näytti seesteiseltä. Verity, kirjakaupan myymäläpäällikkö, siemaili gin tonicia etäisesti ahdistuneen näköisenä, mutta hän nyt näytti aina etäisesti ahdistuneelta. Sitten oli vielä Tom, mutta hänen henkisestä tilastaan Mattie ei suuremmin välittänyt, sillä Tom oli hänen mustalla listallaan.

Mustalla listalla oli ihmisiä, joista Mattie ei erityisemmin pitänyt, ja tunne oli molemminpuolinen, joten Mattie ei ollut huomaavinaanakaan Tomia.

”Miten menee?” hän kysyi sen sijaan Posylta ja Verityltä. ”Mitä kirjamyynnin maailmaan kuuluu tänään?”

”Kiirettä pitää”, Posy totesi hiljaisen tyytyväisenä. Hän hieroi vatsaansa ja päästi sitten hyvin hennon ja hienostuneen röyhtäisyn. ”Ah, tulihan se sieltä. Olenko maininnut, että minua närästää nykyisin ihan hirveästi?”

Oli hän maininnut. Useita kertoja päivässä siitä lähtien, kun kolmen kuukauden merkkipaalu oli ohitettu ja hän saattoi kertoa ihmisille olevansa raskaana. Nyt hän oli melkein kahdeksannella kuulla eikä pystynyt enää vilkaise- maankaan tomaatteja, saati sitten syömään niitä.

”Luin jostain, että jos raskaana ollessa närästää, vauvalla on syntyessään järjettömän tuuhea tukka”, Verity sanoi, mikä ei juuri piristänyt Posya.

”Sebastianilla on tosi paksu tukka, joten se on varmas- tikin hänen vikansa”, Posy nurisi surkeana. ”Olisi pitänyt rakastua kaljuun mieheen.”

Vaikka puheenaihe oli varsin kiehtova, se ei selittänyt, miksi Mattie oli kutsuttu paikalle niin kovalla kiireellä.

”Mitä ne hätätapausviestit oikein olivat?” hän kysyi. ”Onko Rochester Mews purku-uhan alla vai mistä on kyse?”

”Mitä? Ei! Tämä on paljon vakavampaa.” Posy veti tohkeissaan henkeä ja kääntyi katsomaan Mattieta ahdistuneen näköisenä. ”Tiedätkö, mikä päivä tänään on?”

Oliko tämä jonkin sortin kompakysymys vai raskauden aiheuttamaa aivosumua? Mattie katsahti Verityyn, joka pudisti päätään ilmaistakseen, että oli jo joutunut vastaamaan samaiseen kysymykseen. Sitten Mattie vilkaisi Tomiin, ja heidän katseensa kohtasivat. Mattie sävähti inhosta, ja Tomin ylähuuli käpristyi, mikä merkitsi, että mies oli laukomaisillaan jonkin tympeän havainnon, mutta ennen kuin hän ehti, Posy taputti käsiään yhteen.

”Tänään on marraskuun kahdeskymmenesviides”, hän parahti. ”Kahdeskymmenesviides! Mattie, tajuatko, mitä se merkitsee?”

”Onko nyt joku mainostajien ja PR-ihmisten keksimä turha merkkipäivä? Kansallinen piiraspäivä? Ei, sen minä kyllä tietäisin. Kansallinen koiranpentujenhalaamispäivä?”

”Veikkaan, että nyt on kansallinen odottavien äitien oikeihin mukautumispäivä”, Tom mutisi huulillaan hänelle tyyppillinen pieni virne. Jonkun olisi pitänyt kertoa Tomille, että virne oli hyvin luotaantyöntävä.

”Ei! Ennemminkin kansallinen odottavien äitien sekopäiseksiärsyttämispäivä”, Posy tiuskaisi ja tökkäsi Tomia kynnärpäällä kylkiluihin, mikä pyyhki virneen tämän huulilta varsin vikkelään. ”Jouluun on tasan kuukausi! Ei, vaan vielä pahempaa! Marraskuussa on vain kolmekymmentä päivää, joten jouluun on vain kolmekymmentä päivää. Kolmekymmentä päivää!”

Posyn paniikkiin reagoitiin ilmeettömällä tuijotuksella.

”Miten tämä voi tulla sinulle yllätyksenä?” Tom uskaltui kysymään kohentaen sarvisankaisia silmälasejaan

siten, että sai luotua punastuneeseen Posyyn ankaran katseen. ”Heti jos erehtyy avaamaan telkkarin, sieltä hyppii silmille jotain metsäneläimiä ällöttävän sentimentaalisissa joulumainoksissa. Kaupoissa on tyrkytetty elokuusta saakka hedelmäpiiraita ja kalkkunantäytteitä.”

Tommin sanoissa oli perää. ”Kai sinä olet huomannut, että kadut on kuorrutettu jouluvaloilla ja -koristeilla?”

Posy laski kädet vatsakumpunsa kummallekin sivulle. ”Anteeksi vain, mutta minulla on ollut tässä vähän muuta ajateltavaa”, hän tuhahti.

”Olen puhunut joulutarjouksista ja pidennetyistä aukioloajoista useampaan otteeseen”, Verity sanoi sovitteluvampaan sävyyn. ”Juttelimme pitkään uusien jouluvalojen hankkimisesta tallipihan puihin.”

”Ei. Ei minulla ole minkäänlaista muistikuvaa tuollaisesta”, Posy intti. Hänen äänensä alkoi väristä, mikä tarkoitti, että hän oli purskahtamaisillaan itkuun. Silloin kun Posy ei pidättänyt röyhyä, hän pidätti itkua – raskaus ei oikein tuntunut sopivan hänelle. ”Ja nyt sain Rochester Streetin kauppiasyhdistyksestä sähköpostin, jossa minua vaaditaan maksamaan oma osuuteni yhteisistä joulu-koristeista, ja kaikkien muiden liikkeiden aukioloaikoja on pidennetty...”

”Niin, kuten olen kertonut”, Verity mutisi. Mattie loi häneen myötätuntoisen katseen. ”Useampaankin otteeseen, itse asiassa.”

”Sinun olisi pitänyt kertoa painokkaammin”, Posy sanoi hakien mukavampaa asentoa sohvalla. ”Tekemistä on vaikka millä mitalla. Emme ole ripustaneet yhtään kimallennauhaa tai edes panneet esille parhaita joululahjakirjoja.” Hän väänteli käsiään. ”Mattie! Miksei tehuoneella myydä vielä hedelmäpiirasia? Olet aiemmin hoitanut kaiken niin säntillisesti.”

Mattie oli ylpeä järjestelmällisyydestään, mutta päätti olla tarttumatta syöttiin. Hän ei lähtisi mukaan Posyn vouhotukseen. ”Olen jo suunnitellut joululistan, joka astuu voimaan joulukuun ensimmäisenä. Ei päivääkään aiemmin. Kaikki kun eivät halua, että joulua tulee joka tuutista heti, kun kelloja on siirretty taaksepäin.”

”Pret A Manger on myynyt joulukerrosleipiä jo monta viikkoa, samoin M&S”, Tom kertoi, ja hän epäilemättä tiesi mistä puhui, sillä hän ei ikinä ostanut lounasta tee-huoneelta. Jos olisi ostanut, hän olisi huomannut, että se oli niin herkullista ja täyttävää, ettei hänen olisi ollut tarve ahmia juustokuorrutteisia ranskalaisia sellaista tahtia kuin nyt.

Mattie puristi huulensa yhteen. Hän ei menettäisi hermojaan. Ei missään tapauksessa. Ei, vaikka Tom sai hänet aina niin silmittömän raivon valtaan, että hänen olisi tehnyt mieli sihistä kuin kiukkuinen kissa.

”No, Waterstonesin kirjakaupoissakin on ollut joulutarjouksia jo monta viikkoa”, hän kuittasi. Tom kohotti viinilasinsa kuin todetakseen: ”Touché”, mutta tieto järkytti syvästi Posya, joka parahti tuskaisesti ja tarrasi vatsakumpuunsa kuin sen sisältä olisi ollut pusertumassa avaruuslento.

”Meidän täytyy pitää jouluaivoriihi. ÄKKIÄ”, hän julisti kimakalla, väräjäväällä äänellä.

”Luulin, että tämä on sellainen”, Mattie totesi, sillä Posy rakasti aivoriihiä melkein yhtä paljon kuin Sebastiania, rakausromaaneja sekä kirjasitaatein koristeltuja kangaskasseja.

”Tämä on ennemminkin jouluaivoriihä edeltävä aivoriihi”, Tom selitti auliisti samalla, kun puristi juustoranskalaiskulhoa tiukasti kädessään ja siirsi sen kauemmas, kun Mattie yritti yltää siihen. ”Osta omat.”

”Riittää kun käynnistämme kaikki joulukamppikset kuun ensimmäisenä päivänä”, Verity sanoi painokkaasti,

kampesi kulhon Tomin kädestä ja siirsi sen lähemmäksi Mattieta. ”Enkä tahtoisivat esiin kirkkoherran tytär-korttia, mutta jos nyt ihan tarkkoja ollaan, joulukoristeet pitäisi panna esille vasta jouluaattona, ja sitä paitsi me emme todellakaan saisi pitää jouluaivorihtä ilman Ninaa. Nina *rakastaa* joulua.”

”Voi, minulla on ikävä Ninaa!” Posy huudahti. Ensimmäinen kyynel kirposi hänen silmäkulmastaan ja lähti valumaan hitaasti pitkin hänen oikeaa poskeaan.

”Kaikilla on ikävä Ninaa”, Mattie sanoi lempeästi, sillä Posyn ollessa liikuttuneessa tilassa oli paras olla päästämättä kovia ääniä. ”Mutta hänhän palaa pian, eikö niin? Hänen oli tarkoitus olla reissussa puoli vuotta. Hän lähti touku-kuussa, ja nyt eletään jo melkein marraskuun loppua.”

Nina oli hyvin pidetty ja tärkeä Onnellisten kirjojen kaupan henkilökunnan jäsen, mutta nyt hän ei ollut läsnä, koska hän oli reissaamassa Yhdysvaltain halki poikaystävänsä Noahin kanssa ja hoiti samalla etänä kirjakaupan markkinointitöitä. Hän oli täydellisen ylitsepursuava vastapaino hiljaiselle Veritylle, hössöttävälle Posylle sekä Tomille. Jurolle, sarkastiselle, itseään täynnä olevalle Tomille.

”Toivottavasti hän tulee takaisin ennen vauvan syntymää”, Posy vaikeroi. ”Olisi kiva päästä äitiyslomalle ennen kuin supistukset alkavat. Yyh! Supistukset! Tämä raskaus-touhu on oikeasti yhtä kurjuutta toisensa perään. Olenko kertonut, miten turvoksissa nilkkani ovat? No mutta, mitä sille joululle oikein tehdään? On ihan hirveästi tehtävää ja hirveän vähän aikaa! Olemme kusessa. Aivan kusessa.”

”Emmekä ole. Joululeivokset on jo suunniteltu ja kaikki on valmiina niitä varten”, Mattie sanoi aavistuksen tuskastuneena. Hän ei erityisemmin pitänyt joulusta, ja ajatus varsinaista juhlapäivää edeltävästä viikkokausien hössötyksestä sai raskaan möhkäleen asettumaan hänen vatsansa pohjalle.



”Sitä paitsi miten paljon aikaa jonkun kimallenuhan ripustamiseen muka tarvitaan?”

”Me teemme vähän muutakin kuin ripustamme kimallenuhaa”, Posy totesi vuolaasti kyynelehtien. Tom hivuttautui sohvalle vastakkaiseen suuntaan päästäkseen kauemmas itkevästä naisesta. Hänen tavallisesti niin pöyhkeiltä kasvoiltaan huokui puhdas kauhu.

Tom katsoi anovasti Mattien ja Verityn suuntaan ja muodosti huulillaan sanan ”Apua!”. Mattie kohautti olkapäitään. Verity huokaisi ja kumartui eteenpäin.

”Minun ei ollut tarkoitus kertoa tätä vielä... Mutta, no, parempi nyt kuin ei milloinkaan, tai miten se nyt menikään, eikä asian pitkittämisessä taida olla mitään järkeä, jos olemme tästedes aina iltaisin töissä, eikä tämä ole iso juttu, oikeastaan vain sellainen ihan keskikokoinen juttu.” Verityn höpötys sai Posyn kyyneleet tyrehtymään ja ilmeen muuttumaan ällistyneeksi. Jopa Tom näytti tajuavan, että tilanne vaati ranskalaiskulhon laskemista pöydälle.

”Voi hyvänen aika, aiotko ottaa lopputilin?” Tom kysyi. Sama kysymys oli Posyn murtuneesta ilmeestä päätellen noussut myös hänen mieleensä.

”En! Älä nyt hulluja puhu. Miksi niin tekisin?” Verity kysyi pöyristyneenä. ”Kummallinen oletus. Joskin... eräänlaisesta irtisanoutumisesta on kyllä kyse.”

”Very kiltti, minun verenpaineeni ei kestä kovin montaa järkytystä”, Posy nurkui.

”Kakaise se nyt vain herran tähden ulos, Very, tai päästä minut päiviltä”, Tom tiuskaisi, ja Mattie huomasi olevansa kerrankin Tomin kanssa yhtä mieltä. Verity loi katseen taivaisiin. ”Haluan irtisanoa...”, hän piti tauon, jonka aikana kaikki vetivät syvään henkeä ja Mattie ehti epäillä, että Verity suorastaan nautti tilanteen pitkittämisestä, ”...vuokrasopimukseni kaupan yläkerrassa olevaan asun-

toon. Jotenkin kyllä ilahdutti nähdä, että te kaikki kauhistuitte, kun luulitte minun lähtevän kirjakaupasta. Mukava tietää, että työpanostani arvostetaan.”

”Yhden kammottavan, ohikiitävän hetken ajan kuvittelin, että joudun hoitamaan ALV-ilmoitukset itse, ja koko elämäni vilisi silmien edessä”, Mattie sanoi, ja Posy kumartui aavistuksen vaivalloisesti pöydän yli kilauttamaan lasinsa myötämielisesti hänen lasiaan vasten.

”Sama täällä”, hän sanoi ja käänsi sitten murheen murtamat kasvonsa Verityn puoleen. ”Milloin aiot muuttaa? Vuodenvaihteessako?”

”No, jo hiukan aiemmin. Jos laajennetut aukioloajat alkavat ja kauppa on auki myös sunnuntaisin, minun täytyy muuttaa... no, ylihuomenna, jos se vain käy päinsä”, Verity totesi pahoittelevan näköisenä. ”Voisi sen vuodenvaihteenkin jättää, mutta Johnnulle asennettiin sellainen hana, josta tulee kiehuva vettä, joten saan teetä hetkessä milloin tahansa, ja hän teetti lempilukunurkkaukseeni uuden ikkunapenkin, joka on tosi pehmoinen, ja kun minä kerran vietän muutenkin kaiken aikani hänen luonaan, niin... Ai niin! Olen siis muuttamassa yhteen Johnnyn kanssa”, hän lisäsi ikään kuin tämä olisi ollut vielä jollekulle epäselvää.

Johnny oli Verityn rakas. Hän oli hienostoarkkitehti, ja samaan tapaan kuin Verityn lempikirjassa *Ylpeydessä ja ennakkoluulossa* Darcylla oli ”hyvin kauniit tilukset Pemberleyssä”, Johnnynlla oli hulpea viiden makuuhuoneen talo Canonburyssa vain itseään varten. Tähän asti.

”Voi Very! Mikset ole sanonut mitään aiemmin?” Posy huudahti ja tarrasi Verityä kädestä. ”Näytähän sormus! Ai... ei sinulla olekaan sormusta.”

”Emme me ole kihloissa. Muutamme vain yhteen.”

”Elätte synnissä”, Tom paasasi kätet ristissä saatuaan napsittua kitaansa joka ikisen juustoranskalaisen ajattele-

matta ketään muuta kuin itseään. ”On siinäkin yksi kirkkoherran tytär.”

”Kuule Tom, tuo on Ninan repliikki, et osaa lausua sitä oikealla tavalla”, Verity tokaisi. ”Ja hei haloo, tervetuloa kaksituhattaluvulle.”

Mattie oli vilpittömän iloinen Verityn puolesta. Ihan oikeasti oli. Siitäkin huolimatta, että ajatus miehen kanssa asumisesta tuntui hänestä helvetilliseltä. Hän yritti vetää huulilleen aidon, iloisen hymyn, vaikka mietti samaan aikaan mielessään, miten kauan pitäisi odottaa, kunnes olisi soveliaista kysyä, pyytää, jopa anella Posylta, voisiko hän...

”No, jos Very kerran muuttaa pois, minä otan hänen huoneensa”, Tom totesi tyynesti aivan kuin ilmainen kämppä kirjakaupan yläkerrassa olisi itsestään selvästi kuu- lunut hänelle. ”Eikö se ole reilua?”

”Hetkinen, ei, se ei ole ollenkaan reilua!” Mattie huu- dahti. ”Aioin juuri kysyä, voisinko minä saada Veryn huoneen.”

”Voi sentään. Olisit kysynyt nopeammin”, Tom sanoi tyypillisen holhoavaan sävyynsä, jolloin Mattien olisi tehnyt mieli mojuuttaa häntä päähän lähimmällä käteen sattuvalla painavalla esineellä, joka olisi tässä tapauksessa ollut vaahto- sammutin. ”Sitä paitsi asunto on tarkoitettu kirjakaupan työntekijöille.”

”Teehuone on elimellinen osa kirjakauppaa”, Mattie sanoi hyisesti, vaikka hän yleensä tapasi korostaa, että vaikka hän oli hyvin kiitollinen kirjakaupan puolelta tee- huoneelle suunnistavista rakkausromaanien ystäväistä, hän pyörittä omaa, itsenäistä yritystään. ”Kiitos vain kovasti, että saat minut tuntemaan itseni osaksi Onnellisten kirjo- jen kaupan perhettä.”

”Siltä varalta, että olisit sattunut unohtamaan: olen työskennellyt Onnellisten kirjojen kaupassa huomattavasti

pidempään kuin sinä olet pitänyt teehuonetta”, Tom huomautti ylimielisesti.

”Olit iät ja ajat osa-aikaisena”, Mattie totesi tyynesti, vaikka hänen sisimmässään kuohui. ”Veikkaanpa, että jos lasketaan, miten monta tuntia olen kaiken kaikkiaan teehuoneella viettänyt, tulokseksi saadaan enemmän kuin mitä sinä olet viettänyt kirjakaupassa. Tulen joka aamu puoli kahdeksaksi ja viivyn useimpina iltoina töissä lähemmäs kahdeksaan, ja nyt sinä yrität omia minulta ne kaksi lisätuntia, jotka voisin saada öisin nukkua.”

”Hirveää ylireagointia”, tuhahti Tom happamasti, vaikka oli työskennellyt naisten kanssa viimeiset neljä vuotta ja tiesi varsin hyvin, että naisen syyttäminen ylireagoimisesta silloin, kun tämä reagoi *juuri asian vaatimalla vakavuudella*, oli käytännössä viharikos. ”Posy. Sinä päätät.”

Posy röyhtäisi. ”Taas närästä. Se on teidän kahden syytä, ja juuri nyt tuntuu vahvasti siltä, etten tahdo antaa asuntoa teistä kummallekaan.” Hän röyhtäisi uudelleen. ”Minä en saisi stressaantua, joten annan teidän päättää keskenänne, kumpi sen saa. Huomiseen mennessä”, hän lisäsi. ”Ja voisiko joku hakea minulle nyt uuden seljankukkamehuvissyn, koska minun on pakko saada röyhy tulemaan tai räjähdän.”

”Olet röyhtäillyt melkein tauotta viimeisen tunnin”, totesi Verity, tuo urheimmista naisista urhein.

Posy huokaisi. Ja sitten röyhtäisi jälleen. ”Uskokaa pois, tämä on vasta lämmittelyä”, hän sanoi surkeana. ”Minulla on jossain ruokatorven keskivaiheilla jumissa oikea mega-röyhy, joka vain odottaa, että pääsisi kajahtamaan ilmoille.”

*Juhlan tuoksinaa, herkullisia leivonnaisia  
– ja kaksi joulunvihaajaa napit vastakkain.*

Joulu tekee tuloaan, mutta kirjakaupan tee-  
huonetta pyörittävän Mattien mieli on kaikkea  
muuta kuin hyvä, lämmin, hellä. Muutaman vuo-  
den takaisen joulukatastrofin jälkeen hän on  
inhonnut juhlapyyhiä enemmän kuin mitään muu-  
ta – ellei sitten kirjakaupan sietämätöntä Tomia  
lasketa. Liekö siis kohtalon ivaa, että Mattie ja  
Tom joutuvat muuttamaan saman katon alle  
kirjakaupan yläkertaan. Mikään ei kuitenkaan  
lujita suhdetta niin kuin yhteinen vihollinen, eikä  
aikaakaan, kun yhteistyö alkaa luistaa kumman  
sopuisasti...

*Mistelin alla Bloomsburyn kirjakaupassa on  
valloittavan Bloomsburyn kirjakauppa -sarjan  
neljäs, itsenäinen osa.*

